

— ❧ СПИСАНИЕ ЗА ДѢЦА. ❧ —

Край рѣката.

Тихо пѣни се водата,
Хладни струи лѣе,—
Околѣ нея пѣкъ трѣвата
Врѣдѣ се зеленѣе.

Босо, дрипаво рибарче
Сѣ кошникѣ вода гази,—
Издалеко воловарче
Воловетѣ пази

Чучолига тамѣ извива
Пѣсенѣ гласовита;
А върбата си прѣвива
Клонетѣ сърдита.

Тихо пѣни се водата,
Хладни струи лѣе, —
Всичко шава край рѣката,
Дорѣ на свѣтѣ живѣе.

Хр. Б-евъ.

На разходка.

✱

Хубаво и весело е на полето прѣзъ мѣсець юний; а най-вече утрина рано, прѣди да изгрѣе слънцето. Росицата, на сръбърни капчици, блѣщи по трѣвата и дрѣвесата. Близкото поточе тихо шумоля, а зеленитѣ върби и брѣстове се оглеждатъ въ бистрата му кристална вода. Утренниятъ вѣтрецъ едва, едва разклаца клонетѣ на дрѣветата; а славейчето отъ зори още продължава своята мила и приятна пѣсенъ. Всичко това колко е весело и хубаво!

Милчо и Боянка често обичаха да излизатъ на полето. Най-имъ бѣ драго и весело, когато ще отидатъ сутринъ рано, да се разходятъ и набератъ по китка цвѣте. А полето е на близо, твърдѣ наблизо отъ тѣхната къща. По нѣкога тѣ излизаха и съ родителитѣ си, ала често обичаха да ходятъ и сами.

Тамъ тѣ си играяха до насита Тичаха по меката, зелена трѣвица, отиваха отъ цвѣтъ на цвѣтъ и си избираха най-хубавитѣ цвѣта. А често пжти тѣ се улавяха за рѣцѣ и правяха разни упражненія, които бѣха научили въ училището.

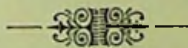
Ето защо Милчо и Боянка сж съ румени весели лица. Тѣ често дишатъ чистия въздухъ.

✱

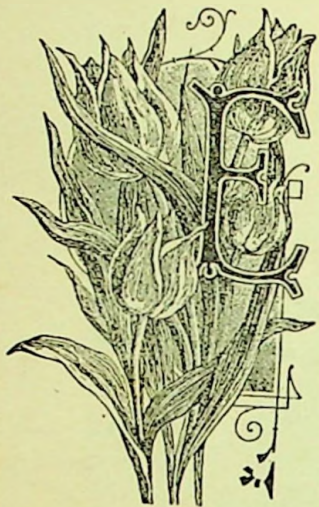
за това сж бодри и здрави. Млади читатели, излизайте на полето и гората, дишайте прѣсния чистъ въздухъ, радвайте се на хубавата Божия природа!

Бждете увѣрени, че ще станете по-здрави и по-доволни.

Голѣмата змия.

динъ Английски офицеръ, който ходилъ въ островъ *Цейлонъ*, ето що разказва:

„Азъ живѣяхъ въ най-хубавия градъ на този островъ. отдѣто се виждаше близката гора. Близко до къщата ми имаше единъ малкъ *хълмъ*, на който се издигаха нѣколко дървета. Тази глед-

ка ми правѣше особено удоволствие.

Една сутрина, като се вгледахъ въ дърветата, стори ми се, че единъ дебелъ клонъ прави разни движения; той се навеждаше, ту на една, ту на друга страна; допираше се до земята, издигаше се на горъ и се изгубваше между другитѣ клоне.

Вѣтъръ не вѣеше, врѣмето бѣше много тихо и азъ се чудѣхъ на тия явления. Въ това врѣме при мене дойде единъ *Цейлонезецъ*. Азъ му разказахъ за това, което ме много очудваше. Той погледна къмъ дърветата и веднага лицето му приблиди и отъ страхъ щѣше да падне на земята. Той ме помоли да затворя вратата и прозорцитѣ, защото това, което мислѣхъ за клонъ, било *една голѣма змия*. Азъ наскоро се убѣдихъ,

че той има право; едва се измъгнаха нѣколко минути и видѣхъ, какъ тя хвана едно малко животинно отъ земята и се скри между клонетѣ.

Ние се сдружихме 12 души и въоружени се скрихме задъ единъ гъстъ храсталакъ, отъ гдѣто да можемъ да стрѣляме съ пушките си на змията. Когато я наближихме и започнахме да я наблюдаваме, всички ни побиха трѣпки; никой се не рѣшаваше да гръмне, да не би да не сполучи да я удари.

Всички Цейлонези, които бѣха съ мене, казваха, че тази змия е много голѣма. Тя бѣше подебела отъ тѣлото на единъ слабъ човѣкъ. Изглеждаше не толкова тлѣста и бѣше много дълга. Съ опашката си се държеше на върха на дървото, а съ главата си достигаше до земята.

Тя бѣше извънредно пѣргава и въ единъ мигъ правѣше съ тѣлото си много движения. Тя слизаше долу, обвиваше опашката си около стеблото на дървото. простираше се на земята и за единъ мигъ пакъ се качваше горѣ. Ние видѣхме, какъ тя се дрѣпна съ голѣма бързина и се скри между клонетѣ и листата. Наскоро узнахме причината на това: една малка лисица замина подъ дървото. Змията се хвърли върху нея и въ нѣколко минути я изяде. Облиза тѣлото си съ широкия си черенъ языкъ и легна спокойно на земята; но опашката ѝ бѣше все обвита около дървото.

Ние дълго я наблюдавахме и най-послѣ стрѣляхме върху главата ѝ; но не сполучихме да я ударамъ, а тя не показа ни най-малтъкъ страхъ и спокойно си лежеше на земята. Като се

стъмни рѣшихме да си отидемъ и на другия
день да дойдемъ съ повече хора. Цейлонезитѣ
казватъ, че когато змията си избере едно дърво
за живѣене, не го напуска на скоро.

На другата сутрина се скрихме пакъ задъ
сѣщия храсталакъ и видѣхме змията пакъ на
сѣщото мѣсто. Изглеждаше да е много гладна.
Наскоро видѣхме нѣщо, което очуди всички ни.

Единъ голѣмъ тигъръ дойде до дървото, на което бѣше тя обвита. Веднага чухме единъ голѣмъ шумъ въ листата на дървото — змията се хвърли върху тигара и падна на гърба му. Тя откъсна отъ него едно парче, което бѣше по-голѣмо отъ една човѣшка глава.

Тигарътъ ревѣше силно и искаше да бѣга съ неприятеля си. Змията щомъ забѣлѣжи това, обви се 2—3 пѣти около тѣлото на тигара и тъй го стѣгна, че той неможеше да мръдне. Като го стѣгна по този начинъ, тя си отвори устата, колкото можеше и налага цѣлото лице на тигѣра. Той се издигна пакъ нагорѣ, обърна се отъ една страна на друга и ревѣше въ устата на змията. Той бѣше силенъ и храбъръ и, макаръ да не можеше да се освободи отъ змията, много я затрудняваше.

Наскоро той се изправи, измина нѣколко крачки, но падна на земята — едно поради тежестта и поради обвиняването на змията около тѣлото му. Слѣдъ нѣколко часа той бѣше съвсѣмъ обезспленъ. Змията се мъчеше съ обвиняването на тѣлото си около тигѣра, да му строши ребрата и коститѣ, но не можеше. Тя се разви и обви само опашката си около врата му и го влачеше, съ голѣма мъжа, до дървото.

Сега видѣхме за какво ѝ служеше дървото. Тя обърна тигѣра споредъ височината на дървото, прѣплети тѣлото си около тѣлото на тигѣра и дървото и го стѣгна съ всичката си сила. По този начинъ почна да му троши ребрата и коститѣ едно по едно. Като свърши съ тѣлото, почна да му чупи краката на 4—5 части. Тя си опита силата да счупи и черепа, но слѣдъ като

не сполучи, остави го и се закри въ листата на дървото.

Слѣдъ нѣколко дни отидохме при нея съ много жени и дѣца, защото, както казваха тѣ, нѣмало никаква опасностъ. И наистина това бѣше тѣй, защото змията се бѣше прѣтоварила и неможеше да избѣга. Като се приближихме до нея, помъчи се да се издигне на дървото, ала напразно.

Цейлонезитѣ я убиха, а мѣсото ѝ изядоха съ голѣма охота. Тази голѣма змия се казва — *Боа*.

Сиромашки закрилникъ.

(Народна пѣсенъ).

Събралъ е Стоянъ дружина
Се отборъ млади юнаци,
Стана имъ Стоянъ войвода.
Минаха деветъ години
И десетата настана.
Стоянъ дружина думаше:
— Дружина вѣрна сговорна,
Левенти, млади юнаци!
Деветъ години ходихме,
Нищичко не спечелихме,
Стига се вече скитахме!
Хайдете сѣки у дома
Мирничко да се приберемъ.

Послушаха го юнаци
Сѣки си дома отиде.
Мама Стояну думаше:
— Стояне, синко, Стояне,
Като се дома завърна,

Дѣ ти е, синко, печала?
Стоянъ майци си думаше:
— Ахъ, мамо, стара майчице!
Никаква кяра нѣмахме,
Нищичко не спечелихме.
— Стояне, синко, Стояне,
Стой, мама да те научи:
Продай си пушка бойлия,
Продай си сабя френгия,
Продай си чифте пицове,
Та купи черни биволи,
Па иди, синко, разори
Бацини черни угари,
Посѣй ги съ бѣла пшеница.

Стоянъ майка си послуша:
Продаде пушка бойлия
И тънка сабя френгия,
Продаде чифте пицове,

Та купи черни биволи,
Изора ниви башини,
Посѣя бѣла пшеница.
Пъкъ даде Господъ, та стана
Богата бѣла пшеница.
Направи Стоянъ хамбари,
Насипа бѣла пшеница.
Кога на друга година
Зимата бѣше кишовна,

Лѣтото сухо, горешо,
Нийдѣ храница не стана.
Отвори Стоянъ хамбари,
Пълни съ богата пшеница —
На сиромаси харизва,
На земледѣлци заемва,
А на богати продава
Окица — една жълтица.

Записалъ: Ц. Калчевъ.

Изригването на вулканътъ Везувий. Землетръсението въ Санъ-Франциско.

ашата земя. нагледъ спокойна, отъ врѣме на врѣме се раздвижва. Въ вжтрѣшността ѝ дѣйствуватъ сили, за които ние нищо не знаемъ.

Напоследъкъ силното изригване на вулканътъ *Везувий* и ужасното землетресение въ

Санъ-Франциско ни показва, че земята се вълнува, и че, може би, ще се случатъ още по-голѣми прѣврати

Вулканътъ *Везувий* започна да изригва съ голѣма сила въ края на мѣсецъ мартъ т. г. Този вулканъ се намира въ *Италия*.

На 27 мартъ. около 12 часа прѣзъ нощъта, въ околността на Везувий се чуло силно подземно бучение. Послѣдвали много силни раздрусвания (трустове). Слѣдъ това дълбоката нощна тишина била оглушена отъ силенъ трѣсъкъ. Околното население, изплашено, изкочило изъ жилищата си. . . . Хората съ ужасъ поглеждали къмъ огненото чудовище. . . . Високи до облацѣтъ огнени язици, прѣкъсвани отъ много голѣми буци камъни и пѣсъкъ, дъждъ отъ пепель и силно течение на гореща, огнена лава, която изгаряла всичко прѣдъ себе си, — това прѣдставлявалъ сега кроткия отъ по-рано Везувий...

Лавата е затрупала града *Боскотрекасе*. Цѣлото население отъ околността, около 200,000 души, сж избѣгали въ гр. *Неаполъ* — най-красивия градъ въ цѣла Италия. Пепеления дъждъ валѣлъ постоянно и натрупалъ улицитѣ въ гр. Неаполъ.

Затрупанъ е съ камани и лава и градътъ *Стажано*, който ималъ 15000 души жители; затрупани сж сжщо и много села, разположени въ богатата околностъ на вулкана.

Потокътъ отъ лава е ималъ 1200 метра дължина и 400 метра широчина. Плещитѣ на вулкана биле покрити съ богати лозя. Огнената лава ги навеждала и изгаряла като кибритени клѣчки.

Едно куче, измамено отъ кафявата боя на лавата, тичало срѣщу нея да я лае, но лавата го застигнала и слѣдъ 10 секунди се обърнало на пепель. Голѣмитѣ дървета сж горѣли като борина.

Дъждътъ отъ камъни и пепель е направилъ голѣми опустошения и нещастия. Църквата на

селото *Санъ-Джузепе* се съборила, когато била пълна съ исплашенитѣ му жители, които търсили тамъ спасение. Подъ нейнитѣ развалини загинали повече отъ 200 души.

Въ гр. Неаполъ, отъ голѣмитѣ камъни и пепелъ, се съборилъ покривътъ на пазаря, който се намиралъ на търговския площадъ. Имало много ранени и убити.

Такова страшно и опустошително изригване на вулкана е станало само въ 79 година слѣдъ Христа, когато сж биле затрупани градоветѣ — *Херкуланъ* и *Помпей*. Сега Везувий е отицналъ, за да се разсърди, може би, отъ ново слѣдъ нѣколко години.

* * *

Землетресението въ *Санъ-Франциско* е станало на 5 априлъ т. г. въ 5 часа и 10 минути. То траяло 10 минути. Ударътъ се повторилъ слѣдъ три часа. Жителитѣ на градътъ се разбудили отъ силното раздрусване на земята. Кжщитѣ и високитѣ здания се пропукали и съ голѣмъ трѣсъкъ се събаряли.

Водопроводитѣ, газопроводитѣ, електрическитѣ работи — всичко е било разрушено.

Най-здравиятъ хотелъ, построенъ върху една яка скала, изчезналъ въ дъното на морето заедно съ скалата. Пжтницитѣ отъ цѣла Америка сж ходили да се любоватъ отъ него па морскитѣ вълни, които силно се блѣскали въ подножието му. Този хотелъ се е казвалъ „*Скаленъ домъ*“.

Повече отъ 10,000 души сж намѣрили смъртта си подъ развалинитѣ на съборенитѣ здания и кжщи. А около 200,000 души сж останали без-

домни и безимотни. Тѣ сѣ избѣгали въ близки-тѣ околности и сега се застрапаватъ отъ глад-на смъртъ, ако на врѣме не имъ се изпратятъ помощи.

Отъ землетресението избухналъ и силенъ по-жаръ, който започналъ да оничтожава цѣлия градъ, съ всичкитѣ му богатства. Вода, за да се гаси пожара нѣмало, защото водопроводитѣ се развалили. Войницитѣ се опитали съ *динамитъ* да събарятъ къщитѣ и да спратъ пожара, но не сполучили. Пожарътъ се разпространилъ мно-го и обхваналъ всички квартали на града; той се прѣкратилъ едва на 11-й априлъ.

Санъ-Франциско се намира въ *Америка*, на брѣга на *Тихия океанъ*. Той е американска сто-лица на Тихия океанъ и сѣдалище на калифор-нийскитѣ милионери. Градътъ брои 350,000 жи-тели. Прѣди 60 години е билъ малко *мексиканско* селце. Щомъ американцитѣ завзели тази страна, той бързо напрѣдналъ, особено слѣдъ открива-нето на златнитѣ рудници въ *Калифорния*.

Американцитѣ вѣрватъ, че въ скоро врѣме на сѣщото мѣсто ще се възобнови града, още по-блѣстящъ и красивъ. Има изпратени много помощи отъ богатитѣ американци.

Именень день.

Тази сутринь рано Ганка
Се събуди.
Тя очичкитъ протри си,
Па се чуди:
Кой ѝ е оставилъ тука
Туй фустанче,
Тъзъ обуца, тази шапка
И герданче! . . .

Праздника ѝ днесъ е, Ганка
Туй не знае,
За това се толкозъ много
Чуди, мае!

Теменужковъ.

На полето.

Обѣдъ приближаваше. Юнското слънце силно печеше. Нивята, пожълтели вече, тихо се разклащаха отъ вѣтъра, който ту подуваше, ту прѣставаше. . . . Класоветъ и стеблата се сипшаваха и издигаха, а нивитъ изглеждаха като злато-жълто море, на което вълнитъ едва, едва се движаха. . . . Но това море отъ пшеница и жито, скоро ще се изгуби и ще задоволи труда на земледѣлца.

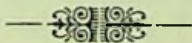
Цвѣтанкинитъ родители бѣха на нивата. Още отъ тъмни зори, съ сръпъ въ ржка, тѣ бързо, бързо поваляха узрѣлитъ стебла и ги правѣха на снопе. Обѣдъ приближаваше, а тѣ още работѣха.

Въ това врѣме и Цвѣтанка е на работа. Тя забавляваше малкото си сестриче Стоянка. Дълго врѣме тѣ си играяха заедно. Направиха си вѣнци, плетоха си кошнички отъ стеблата на житото, тичаха по меката трѣвица. Ала Стоянка се умори. Тя се облѣгна на Цвѣтанка и заспа. Добрата сестрица разпъна чадѣра, за да ѝ пази сѣнка. . . . Стоянка спокойно си спѣше, а Цвѣтанка леко сложи ржката си върху нея, прѣгърна я и се замисли.

Тя си спомни за родителитѣ си, които се печаха на слънцето и работѣха, потънали въ потъ. „Колко е трудна тѣхната работа“ — продума тя и пакъ се замисли А слънцето трѣпти, трѣпти и силно нагрѣва всичко по земята.

Слѣдъ малко дойдоха родителитѣ ѝ, нахраниха се и пакъ на работа. Цвѣтанка забавлява сестричето си до вечертъта и весела и довольна си отиде заедно съ родителитѣ си.

Ястребътъ побѣденъ.

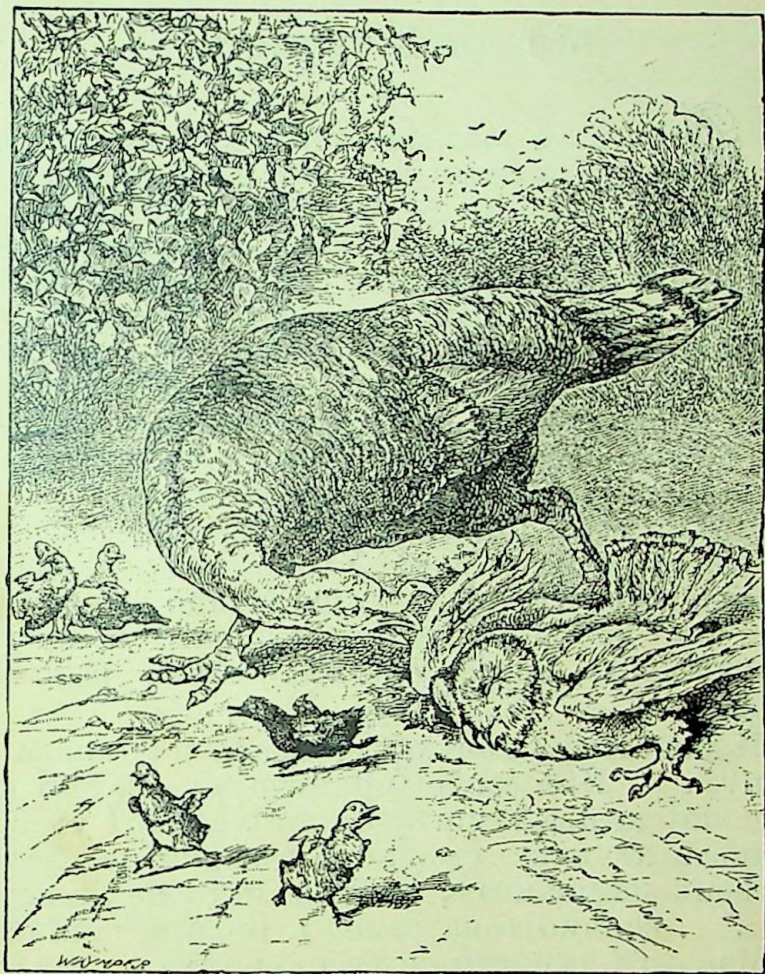

мисирката е много кротка домашна птица. Не се закача съ своитѣ сестри, както това често прави кокошката. Тя си обикаля тихо изъ двора и търси да си клъвне зелена трѣвица

Мисирката е и много страхлива птица. Чуе ли крѣсливия гласъ на ястреба, или ясения гласъ на орела, тутакси остава храната си и гледа да се избави отъ хишника. Види ли опасностъ, спасява се съ бѣгство, или пъкъ се скрие въ нѣкой храсталакъ. Ала когато е майка, тогава тя е само кротка, но не ѝ страхлива. Куче ли замине покрай дѣцата ѝ, котка ли се заложи за нѣкое мисирче, пѣтелъ ли се приближи до тѣхъ, тя бърже крачи къмъ неканения гостъ и гледа да го клъвне съ якия си кълвунъ.

Веднажъ единъ младъ ястребъ искалъ да закуси съ крѣхкото месо на едно малко мисирче. Спустналъ се като стрѣла къмъ най-отдалеченото за да го сграби съ остритѣ си закривени нокте. Горкото мисирче едвамъ успѣло да се приближи до майка си.

Мисирката, щомъ забѣлѣжила неканения гостъ, спустнала се върху него, за да го накаже. Но ястребътъ искалъ съ сила да вземе нѣкое отъ дѣцата ѝ. Тогава се започнала страшна

борба между хищника и мисирката. Тя го къл-
вала силно по главата, но и той си забивалъ ос-
тритѣ нокте въ голата ѝ глава. Ала якиятъ къл-
вунѣ на мисирката пробилъ черепа на ястреба
и той се прострѣлъ мъртавъ на земята. Тогава
мисирката събрала своитѣ мисирчета и отишла
на безопасно мѣсто.

Младитѣ туристи.

„Отечество любезно, какъ хубаво си ти!“..
„Осъ тѣзи думи на уста и съ засмѣни лица, младитѣ туристи — Петръ и Стоянъ, се отправиха къмъ *Стара-Планина*. Тѣ бѣха обиколени много забѣлжителни мѣста около тѣхния градецъ, а сега искаха да разгледатъ единъ отъ близкитѣ върхове на планината.

Точно на опрѣдѣленото врѣме за трѣгване — прѣди зори, двамата приятели бѣха готови. Стегнати добрѣ, облѣчени въ леки пѣтнически дрехи, напустнаха заспалия още градецъ.

Врѣмето бѣ приятно. На небето не се виждаше нито едно облаче. Утрината прохлада ги лѣхалше по зачервенитѣ лица. Младитѣ пѣтници бѣха така весели, така бодри и като че не усѣщаха никаква умора. Тѣ цѣли бѣха потѣнали въ радостъ. . . .

И наистина, нѣмаха ли право на такава радостъ? Има ли по приятно, по голѣмо наслаждение да пѣтувашъ прѣзъ лѣтното утро?.... Утринната хладина, омайното зазоряване, сладкитѣ пѣсни на птицитѣ, събуждането на животнитѣ. всичко това радва и омайва човѣка! . .

Младитѣ туристи не се стѣрпѣха да не смѣсятъ пѣсенъта си съ опазни на ранобуднитѣ птици. Гласа на пѣсенъта: „*Мила родино, ти си земенъ рай, твойта прѣлестъ, твойта хубостъ, ахъ, нѣматъ край!*“, далечъ и далечъ се огласяваше.

Слѣдъ два часа туриститѣ се спрѣха на почивка при политѣ на Стара Планина. Тази по-

чивка бѣ необходима, защото трѣбваше да прѣминатъ високитѣ прѣдни склонове на планината.

Като си закусиха и отпочинаха, тѣ съ нови сили трѣгнаха по каменистата пѣтека на горѣ. Пѣттѣ бѣ стрѣменъ и труденъ. Но тѣ не бѣрзаха: слѣдъ нѣколко крачки се спираха, обрѣщаха се назадъ и разглеждаха долината, която тѣ прѣди малко напустнаха. Тази умора скоро бѣ изкупена съ хубавата гледка, която имъ се откри, като се изкачиха на прѣдния склонъ на планината. Тѣ останаха вѣѣпенени отъ новата картина. Тѣ не мислиха, че ще видятъ такива красиви мѣста задъ високия склонъ! Прѣдъ тѣхнитѣ очи се отвори една планинска *кутловина*, заградена отъ склона и билото на балкана. Погледа имъ се луташе, губѣше на различни красиви точки: ту се спираше на зелената и голѣма поляна, ту въ гѣститѣ и млади горички, раздѣлени тукъ-тамъ съ полянки, долинки, долове.

Но радостта имъ бѣ неизказано голѣма, когато видѣха въ срѣдата на котловината една малка рѣчица, какъ се провира като змия и само тогава чуха нейния шумъ. . . . Дѣцата веднага се отзоваха при нея и дълго гледаха чистата балканска вода, какъ нѣкъдѣ тихо вѣрви, а понадолу съ шумъ се спуска отъ високо и образува хубава бѣла пѣна.

Дойде врѣме за обѣдъ. Тѣ рѣшиха да обѣдватъ при рѣката и слѣдъ два часа да трѣгнатъ за върха. Върхътъ бѣ покритъ, по-горѣ отъ срѣдата, съ гѣста хубава гара.

Двамата туристи избраха много хубаво мѣсто до рѣката. Тѣ се разположиха на зелената

гъста и мирнзлива трѣва и захванаха сладко, сладко своя обѣдъ. Колкото лоша и да бѣде храната, горѣ на балкана, при бистрата студена вода, се струва по сладка и отъ захарѣта.

Като си починаха и попѣха, дѣцата се приготвиха да вървятъ. Пѣтьтъ имъ бѣ прѣзъ хубавата гора. Той приличаше на една голѣма алея. Върховетъ на дърветата се събрали и не даваха на слънцето да грѣе пѣтницитѣ. Нашиятъ туристи се усѣщаха много весели и имъ се искаше тази пѣтека да нѣма свѣршване. Съ единъ гласъ отъ радостъ запѣха пѣсенѣта: „Хубава си моя гора“. . . . Весели, много весели минути бѣха за тѣхъ!. . . .

Пътът не вървеше направо, а заобикаляше върха. На едно място завиваше покрай единъ голѣмъ долъ. Дѣцата се спрѣха да разгледатъ дола, но отъ многото дървета не можаха добръ да го разгледатъ. Тѣ се качиха на едно дърво и отъ тамъ се любуваха на малката рѣчица, която шумѣше долу изъ урвитѣ. Така си пѣе тя пѣсенъта денѣ и нощѣ. . . .

Най ситѣ многоочаквания върхъ се показа. Съ „ура“ туриститѣ се покачиха и стѣпиха гордо на неговото чело.

„Отечество, не си ли достойно за любовъ? Ти рай си. да; но кой тѣ прилично оцѣнява?...“ гърмѣха и се разнасяха тѣзи думи, носени далече отъ балканския вѣтъръ . . .

Малкитѣ пѣтници искаха да бѣдатъ чути изъ цѣлата долина и да накаратъ всички да обичатъ като тѣхъ хубавата ни родна земя. . .

Въ тази минута погледа пмъ се спрѣ на югъ, къмъ долината. Тѣ останаха замаяни отъ хубавата ѝ гледка. . . Тѣхния градъ, застаналъ въ срѣдата на долината, бѣ завитъ съ единъ тънъкъ облакъ отъ прахъ. Наоколо се виждаха много селца. Едни отъ тѣхъ разположени при политѣ на балкана други въ равнината, а трети покрай самата рѣка, която прѣсича цѣлата долина.

Дойде врѣме за трѣгване. Слънцето се бѣ доста понижило къмъ хоризонта. Вечерната хладина е сѣщо тѣй приятна, както и утрината. Младитѣ туристи, съ тѣга на сърдцето, се раздѣлиха отъ това хубаво балканско мѣсто.

Ала единия отъ тѣхъ — Петъръ, на „прощаване“ застана гордо на това най-високо мѣсто на планината и съ високъ гласъ издекламира изцѣло стихотворението: „Отечество любезно, какъ хубаво си ти! . . .“

1. Име съмъ на градъ въ България; мах-
нете послѣдната ми буква и ме прочетете нао-
паки, ще получите градинско растение.

София.

Люд. Н. Вълчановъ.

2. Отъ слѣднитѣ букви: а, а, а, Е, е, и, и, и,
л, л, л, м, н, Р, р, С, е, т, У и ѣ съставете: 1)
Име на най-високата планина въ България; 2)
способностъ, която нѣматъ всички хора; 3) край
дунавски градъ и 4) женско име.

Тия четире съществ. имена, като се наре-
дятъ едно подъ друго, отъ първитѣ имъ букви,
отъ горѣ на долу, да се получи името най-голѣ-
мия край-дунавски градъ въ България.

София.

Б. Д. М.

3. Гатанка.

Въ празникъ съмъ
Чисто прибѣлено,
Въ дѣлникъ съмъ
Мито неоредено.

Старо, младо — всички радвамъ
Никога не остарявамъ.

Познай кое съмъ?

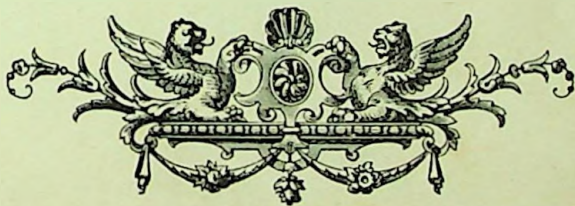
с. Конаре, Пловдивско.

Хр. Пѣевъ.

Картина въ картина.

Тазп картинка ни прѣдставлява една кжща въ гората. Вгледайте се добрѣ въ нея и намѣрете главата на скрития човѣкъ.

Рѣшение на задачитѣ отъ IV кн. на „Младина“.

1. Ковачка. 2.

12	7	8
5	9	13
10	11	6

3 Майката

Рѣшили вѣрно задачитѣ въ IV книга: Илия Матевъ, Хр. Г. Генчевъ *гр. Клисуре*. Роза Недѣлкова, Сава Мирковъ IV отд. *гр. Русе*. Сим. П. Михаиловъ, Евд. Писарова — *София*. К. Чешмеджиевъ III отд. *г. Казанлъжъ*. Йов Ивановъ, В. Димитровъ и М. Михалчева *с. Мжглишъ* (Казанлъжско). Д. Георгиевъ IV отд. *г. Нова-Загора*. Мита Тончева *с. Орѣховица* (Плѣвн.). Ст. Куновъ *с. Бухаларъ* (Е. Джум.). К. Петковъ *с. Шумолене* (Тетевен.). Н. Ив. Костовъ *с. Маданъ* (Вратч.). А. Георгиевъ *с. Михалци* (Павлик.). А. Поповъ *с. Тръстеникъ* (Никополско).

Редактира: Н. Михалевъ.

Зимно забавление.

Припкайте, дѣчица!

(Зимна пѣсничка)

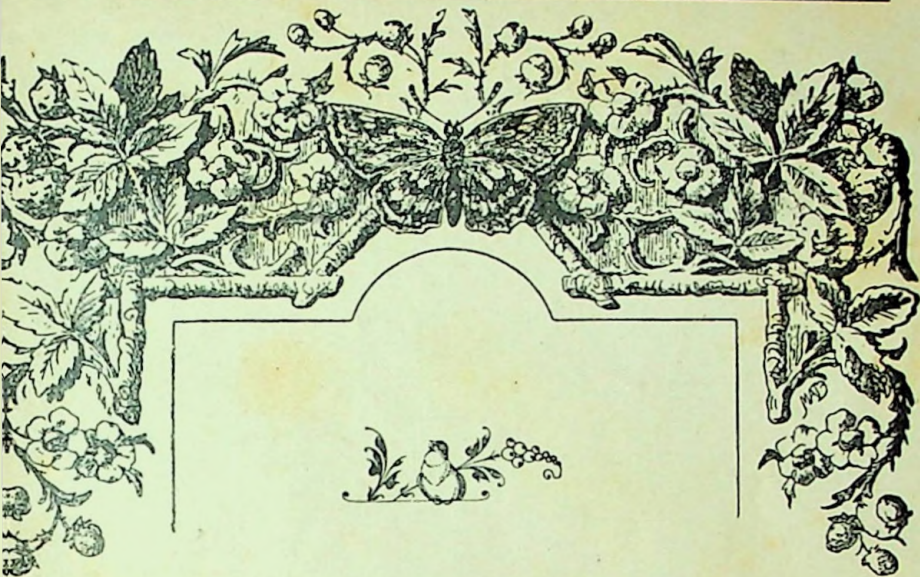
На звѣздици свѣгъ захвана,
Зимата настана,
Съ ледъ покрита е рѣчица —
Припкайте, дѣчица!

Въздухътъ е чистъ и прѣсенъ,
Нѣма прахъ и плѣсенъ,
Здрава ѣ земната корица
Припкайте, дѣчица!

На полянки свѣгъ блѣщюка,
Весело е тука;
По пързалки край горица
Припкайте, дѣчица!

Вредомъ блѣсна картина —
Весела картина!
Иѣ зима хубавица —
Припкайте, дѣчица!

Ц. Калчевъ.

Зима дойде!

„Зима дойде“ шепнатъ
Тихичко листата
И печално, тъжно
Капятъ по земята.

„Зима дойде“, пъе
Вятърътъ въ полето,
„Мина вече, скри се
Хубавото лѣто.“

„Зима, зима дойде“,
Птиченцата пискатъ
И въ плета горкички
Зъзнатъ и се свиватъ.

Снѣгъ зарина всичко:
Класъ, зърна, трохички...